

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Cdo/73/2023
Identifikačné číslo spisu: 1521200863
Dátum vydania rozhodnutia: 25.10.2023
Meno a priezvisko: JUDr. Martin Vladík
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2023:1521200863.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu FC Senec Ges.bH, s.r.o., Dunajská Streda, Jantárová cesta 1872/25, IČO: 45 343 004, zastúpeného Advokátska kancelária Lebovič, s.r.o., Bratislava, Tomášikova 10/B, IČO: 50 289 934, proti žalovanej Slovenskej republike, za ktorú koná Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Bratislava, Pribinova 2, za účasti Okresnej prokuratúry Bratislava V, o zaplatenie 77 240 eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Bratislava V pod sp. zn. 56C/772/2015, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 24. októbra 2018 sp. zn. 6Co/207/2018, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 24. októbra 2018 sp. zn. 6Co/207/2018 z r u š u j e a v e c v r a c i a Krajskému súdu Bratislava na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava V (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „prvoinštančný súd“) v poradí druhým rozsudkom z 13. apríla 2018 č. k. 56C/772/2015-211 zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal zaplatenia sumy 77 240 eur s príslušenstvom pozostávajúcej z náhrady ušlého príjmu v sume 62 240 eur za obdobie od 24. mája 2013 do 8. januára 2015 a náhrady nemajetkovej ujmy v sume 15 000 eur podľa príslušných ustanovení zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z. z.“). Súd prvej inštancie dospel k záveru, že pokiaľ ide o postúpenie pohľadávky na náhradu nemajetkovej ujmy (§ 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z.), ide o právo osobnej povahy úzko späté s osobou poškodeného a takáto pohľadávka zaniká najneskôr smrťou veriteľa - poškodeného a takúto pohľadávku nemožno v zmysle § 525 ods. 1 OZ postúpiť. Postupník preto v tejto časti konania nemá aktívnu vecnú legitimáciu. Vo vzťahu k nároku na náhradu škody pozostávajúcu z ušlého zárobku vo výške 62 240 eur súd prvej inštancie uviedol, že v konaní nebola preukázaná príčinná súvislosť medzi uplatňovanou škodou a nezákonným rozhodnutím. O nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1, 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“).

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalobcu rozsudkom z 24. októbra

2018 sp. zn. 6Co/207/2018 rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil a žalovanej nepriznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie o nemožnosti postúpenia pohľadávky na náhradu nemajetkovej ujmy. K argumentácii žalobcu, že zákon č. 514/2003 Z. z. postúpenie takejto pohľadávky nevylučuje uviedol, že uvedený zákon vôbec neupravuje postúpenie pohľadávok vyplývajúcich z tohto zákona, v dôsledku čoho sa v zmysle § 25 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. postúpenie týchto pohľadávok spravuje Občianskym zákonníkom. Odvolací súd ďalej uviedol, že v konaní bola preukázaná existencia nezákonného rozhodnutia, ktorým je rozhodnutie Oddelenia cudzineckej polície PZ Dunajská Streda Riaditeľstva hraničnej a cudzineckej polície Bratislava Úradu hraničnej a cudzineckej polície Prezídia Policajného zboru z 23. novembra 2012 č. PPZ-HCP-BA8-AV-27_006/2012. Týmto rozhodnutím bol poškodený administratívne vyhostený na územie Iránskej islamskej republiky. Toto rozhodnutie potvrdil odvolací správny orgán, pričom jeho rozhodnutie zrušil Krajský súd v Bratislave rozsudkom z 9. decembra 2014 č.k. 5C/143/2013-46. Následne odvolací správny orgán zrušil rozhodnutie o administratívnom vyhostení a napokon bolo správne konanie zastavené. V konaní bolo tiež preukázané, že O. N. bol udelený prechodný pobyt na účel športovej činnosti na obdobie od 25. mája 2012 do 5. februára 2013. Prípisom z 21. januára 2013 č. PPZ-HCP-BA8-Ž-18-008/2013 mu policajný orgán v zmysle § 33 ods. 7 zákona č. 404/2011 Z. z. v znení platnom do 30. apríla 2011 oznámil, že dňom 11. januára 2013 mu bol obnovený prechodný pobyt na účel športovej činnosti. Hráčsku zmluvu s FK DAC 1904, a.s. Dunajská streda však O. N. uzavrel na obdobie od 6. augusta 2012 do 13. decembra 2015. Zmluvu teda uzavrel aj na obdobie po 5. februári 2013, na ktoré nemal povolený prechodný pobyt. Vzhľadom na uvedené odvolací súd dospel k záveru, že O. N. nemohol s pravdepodobnosťou blížiacou sa k istote predpokladať, že prechodný pobyt mu bude udelený aj na obdobie po 5. decembri 2013 a teda, že aj v tomto období bude dosahovať príjem 3 200 eur mesačne. Odvolací súd uzavrel, že na tomto nič nemení ani fakt, že policajný orgán mu prípisom z 21. januára 2013 oznámil, že mu bol obnovený prechodný pobyt za účelom športovej činnosti. Podľa jeho názoru policajný orgán zrejme vychádzal z toho, že vzhľadom na to, že O. N. mal doklad o pobyte vydaný s platnosťou len do 31. decembra 2012, bolo potrebné jeho pobyt na území SR po tomto termíne nejakým spôsobom legalizovať. Na tomto základe dospel k záveru, že reálna existencia ušlého zisku v konaní preukázaná nebola. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 396 ods. 1 CSP.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie, prípustnosť ktorého vyvodzoval z ustanovenia § 420 písm. f) CSP. Porušenie práva dovolateľa na spravodlivý proces malo spočívať v zjavne svojvoľnom hodnotení dôkazu - Oznámenia Oddelenia cudzineckej polície PZ Dunajská Streda č. PPZ - HCP - BA8- Ž-18-008/2013 zo dňa 21. januára 2013 (č. 1. 71 súdneho spisu) odvolacím súdom a nezabezpečení pripojenia príslušného administratívneho spisu podľa návrhu právneho zástupcu žalobcu. Dovolateľ mal za to, že závery odvolacieho súdu o tom, že policajný orgán zrejme iba legalizoval pobyt poškodeného do doby jeho vyhostenia boli založené iba na ničím nepodloženej subjektívnej úvahe odvolacieho súdu, čo je jasne vyjadrené aj použitím pojmu „zrejme“. Pritom z textu predmetného oznámenia jednoznačne vyplývalo, že poškodenému „bol dňa 11. januára 2013 obnovený prechodný pobyt na účel osobitnej činnosti - športová.“ Dovolateľ namietal, že odvolací súd bez vykonania akéhokoľvek ďalšieho dokazovania v rozpore s § 205 CSP, ktoré na spochybnenie verejnej listiny vyžaduje preukázanie opaku, prisúdil tejto listine iný význam, ako vyplývalo z jej výslovného znenia. Pokiaľ mal odvolací súd pochybnosti o obsahu uvedenej listiny, práve z príslušného administratívneho spisu bolo možné zistiť ďalšie dôležité skutočnosti o okolnostiach vydania tohto oznámenia. Uvedená vada mala mať podstatný vplyv na rozhodnutie vo veci samej, keďže aj na základe posúdenia tejto listiny odvolací súd posudzoval otázku splnenia existencie ušlého príjmu. Na základe uvedeného dovolateľ navrhol dovolaciemu súdu, aby rozsudok odvolacieho súdu v časti týkajúcej sa nároku na náhradu ušlého príjmu vo výške 62 240 eur zmenil tak, že rozsudok súdu prvej inštancie mení tak, že žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi sumu 62 240 eur a úroky z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 62 240 eur od 27. júla 2015 do zaplatenia a žalobca má nárok na náhradu trov konania na súde prvej inštancie, náhradu trov odvolacieho konania a náhradu trov dovolacieho konania.

4. Žalovaná vo vyjadrení k dovolaniu dovolaciemu súdu navrhla, aby dovolanie ako nedôvodné zamietol.

5. Generálna prokuratúra Slovenskej republiky vo svojom vyjadrení k dovolaniu uviedla, že do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky nepatrí právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov (I. ÚS 97/97). Na základe uvedeného navrhla dovolaciemu súdu, aby dovolanie pre procesnú neprípustnosť odmietol.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“), po zrušení uznesenia z 26. júna 2019, sp. zn. ICdo/40/2019 nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky z 25. augusta 2020, sp. zn. IV. ÚS 167/2020-56, uznesením zo dňa 27. januára 2021, sp. zn. ICdo/145/2020 dovolanie žalobcu podľa § 447 písm. c) odmietol, nakoľko dospel k záveru, že konanie vadou podľa § 420 písm. f) CSP postihnuté nebolo.

7. Na základe ústavnej sťažnosti žalobcu, Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej aj „ústavný súd“, alebo „ÚS SR“) nálezom z 23. júna 2022 sp. zn. III. ÚS 104/2022-38 rozhodol, že základné právo žalobcu na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd boli porušené predmetným uznesením najvyššieho súdu z 27. januára 2021 sp. zn. ICdo/145/2020, zrušil ho a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Zároveň rozhodol aj o trovách konania, na ktorých náhradu žalobcovi zaviazal Najvyšší súd Slovenskej republiky. V časti proti rozsudku Krajského súdu ústavnú sťažnosť odmietol.

8. V odôvodnení svojho nálezu ústavný súd uviedol, že sťažovateľova námietka smeruje k arbitrárnemu vyhodnoteniu dôkazu - oznámenia o obnovení prechodného pobytu z 21. januára 2013, ktorý má jednoznačne preukazovať to, že iránsky štátny občan mal aj po tomto období právo na prechodný pobyt pre účely športovej činnosti, a teda, pokiaľ by nedošlo k jeho vyhosteniu, mohol by hrať na základe hráčskej zmluvy. Ústavný súd poukázal na to, že z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia je zrejmé, že podľa najvyššieho súdu, ako aj krajského súdu oznámenie o obnovení prechodného pobytu z 21. januára 2013 nepreukazuje, že štátny občan by mohol pokračovať v hráčskej činnosti podľa zmluvy, ktorú mal uzavretú na obdobie od 6. augusta 2012 do 31. decembra 2015 a mohol by získať dohodnutý mesačný príjem.

9. Skonštatoval, že najvyšší súd v napadnutom rozhodnutí uviedol, že dovolanie nie je prostriedkom na revíziu skutkových tvrdení a tiež nie je určené na prehodnotenie vykonaného dokazovania. Preskúmanie logickej, funkčnej a teleologickej konzistentnosti hodnotenia dôkazov je však súčasťou posudzovania práva na spravodlivý proces. V tomto kontexte je preto hodnotenie dôkazov preskúmateľné. V opačnom prípade by skutkové závery ostali nedotknuteľné tak, ako ich uzavrel krajský súd. Právny poriadok práve prostredníctvom posudzovania porušenia práva na spravodlivý proces umožňuje aj dovolaciemu súdu, aby preskúmal, či hodnotenie dôkazov nie je natoľko svojvoľné, že dochádza k porušovaniu tohto práva. Strana totiž nemôže byť bez možnosti nápravy vystavená tomu, že z vykonaných dôkazov budú vyvedené neprípustné a nelogické závery. Uvedené nie je pritom v rozpore s § 442 CSP, podľa ktorého je súd viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd. Preskúmanie hodnotenia vykonaných dôkazov je totiž preskúmanie procesného postupu súdu.

10. Ústavný súd dospel k názoru, že pokiaľ teda krajský súd, ako aj najvyšší súd poukazovali na určitú potrebu preukázania pravdepodobnosti, avšak následne uzavreli, že oznámenie o obnovení prechodného pobytu z 21. januára 2013 túto pravdepodobnosť nepreukazuje, ide o záver nelogický, a teda arbitrárny. Toto oznámenie totiž preukazuje, že prechodný pobyt iránskeho hráča bol obnovený pre účely hráčskej činnosti, a teda tento hráč by mohol na základe svojej hráčskej zmluvy vykonávať športovú činnosť a poberať za ňu odmenu. V konaní neboli pritom preukázané iné skutočnosti, ktoré by napriek obnoveniu prechodného pobytu tomuto hráčovi akokoľvek bránili alebo znižovali pravdepodobnosť dosiahnuť tento ušlý zisk (okrem nezákonného rozhodnutia o vyhostení). Úvaha krajského súdu, že policajný orgán obnovil prechodný pobyt iránskeho hráča zrejme preto, že treba jeho pobyt po tomto termíne nejakým spôsobom legalizovať, je vágna a ničím nepodložená.

11. Podľa ústavného súdu, najvyšší súd vôbec nepristúpil k preskúmaniu práva na spravodlivý proces z

hľadiska arbitrárnosti vyodeného skutkového záveru z dôkazu, z ktorého bol vyodený opačný záver, ako z neho v skutočnosti vyplýval. Zásada viazanosti zisteným skutkovým stavom neznamená, že najvyšší súd je viazaný takou interpretáciou dôkazu, ktorá v sebe obsahuje ničím nepodloženú účelovo vytvorenú domnienku, ktorej jediným cieľom je vylúčiť danosť nároku sťažovateľa. Rovnako túto zásadu nemožno interpretovať ako nemožnosť najvyššieho súdu reagovať na zjavný, ničím neodôvodnený, a preto arbitrárny skutkový omyl. Preto rozhodnutím najvyššieho súdu v dovolacom konaní bolo porušené základné právo sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

12. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP), po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 427 ods. 1 CSP), zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP), viazaný právnym názorom ústavného súdu, ktorý vyslovil v náleze (§ 134 ods. 2 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z.) dospel k záveru, že dovolanie je dôvodné.

13. Žalobca v podanom dovolaní podľa § 420 písm. f) namietal nesprávny procesný postup odvolacieho súdu pri hodnotení dôkazu - Oznámenia Oddelenia cudzineckej polície PZ Dunajská Streda č. PPZ - HCP - BA8- Ž-18-008/2013 zo dňa 21. januára 2013 (č. 1. 71 súdneho spisu), ako aj nepripojenie administratívnych spisov o administratívnom vyhostení a o obnovení pobytu.

14. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie vo veci (I. ÚS 46/05). Z uvedeného potom vyplýva, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP môže dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu (porov. I. ÚS 105/06, III. ÚS 330/2013, či 4Cdo/3/2019, 8Cdo/152/2018, bod 26., 5Cdo/57/2019, bod 9., 10.) alebo prekvapivosťou rozhodnutia vtedy, keď odvolací súd vydá rozhodnutie, ktoré nebolo možné na základe zisteného skutkového stavu veci predvídať, čím bola účastníkovi odňatá možnosť právne a skutkovo argumentovať vo vzťahu k otázke, ktorá sa s ohľadom na právny názor odvolacieho súdu javila ako významná pre jeho rozhodnutie, či rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.).

15. Právo na spravodlivý proces je naplnené aj tým, že súdy po vykonaní dôkazov a ich vyhodnotení zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo že boli prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 252/04). K porušeniu tohto práva tak môže dôjsť aj tým, že zistenie skutkového stavu je prima facie natoľko chybné (svojvoľné), že by k nemu súd pri rešpektovaní základných zásad hodnotenia vykonaných dôkazov nemohol nikdy dospieť - ide o tzv. extrémny rozpor medzi vykonanými dôkazmi a z nich urobenými skutkovými zisteniami (porov. I. ÚS 6/2018), alebo tým, že prijaté právne závery sú v extrémnom nesúlade s vykonanými skutkovými zisteniami, resp. že z nich v žiadnej novej interpretácii súdneho rozhodnutia nevyplývajú (porov. I. ÚS 243/07).

16. Zásadám spravodlivého procesu zodpovedá požiadavka, aby súdom urobené skutkové zistenia a z toho vyvodzujúce skutkové závery boli riadne (dostatočne) a zrozumiteľne (logicky) odôvodnené. Skutkové závery, na ktorých je založené súdne rozhodnutie musia mať dostatočnú logickú oporu vo vykonaných dôkazoch. Preto ak v posudzovanej veci odvolací súd dospel k záveru, že „...O.. N. nemohol s pravdepodobnosťou blížiacou sa k istote predpokladať, že prechodný pobyt mu bude udelený aj na obdobie po 05.12.2013 a teda, že aj v tomto období bude dosahovať príjem 3 200 eur mesačne. Na tomto závere nič nemení ani fakt, že policajný orgán mu prípisom z 21.01.2013 oznámil, že mu bol obnovený prechodný pobyt za účelom športovej činnosti.“, potom takéto logické odôvodnenie skutkového záveru absentuje. Úvaha odvolacieho súdu, že policajný orgán obnovil prechodný pobyt O.. N. zrejme preto, že bolo potrebné jeho pobyt nejakým spôsobom legalizovať nebola ničím podložená.

Dovolaciemu súdu nezostáva nič iné len konštatovať, že odvolací súd z Oznámenia o obnovení prechodného pobytu z 21. januára 2013 vyvodil opačný skutkový záver, ako z neho v skutočnosti vyplýval, čím došlo v dôkaznom konaní v zmysle § 420 písm. f) CSP k porušeniu práva na spravodlivý proces.

17. V konaní teda došlo k extrémnemu rozporu medzi vykonaným dôkazom a skutkovými zisteniami (a na ich podklade prijatými právnymi závermi), čím bolo porušené právo žalobcu na spravodlivý proces a zároveň naplnený dovolací dôvod podľa § 431 ods. 1 CSP v spojení s § 420 písm. f) CSP. Zistená procesná vada konania zakladá prípustnosť dovolania a je zároveň dôvodom pred ktorým musí dovolací súd napadnuté rozhodnutie zrušiť, pretože rozhodnutie vydané v konaní s tak závažnou procesnou vadou nemôže byť považované za správne.

18. K námietke dovolateľa ohľadom nepripojenia administratívnych spisov dovolací súd uvádza, že preskúmaním súdneho spisu zistil, že odvolací súd si v zmysle vyhláseného uznesenia na pojednávaní dňa 3. októbra 2018 nechal pripojiť spisy Oddelenia cudzineckej polície PZ Dunajská Streda č. PPZ-HCP-BA8-AV-27-006/2012 a č. PPZ-HCP-BA8-9-041/2015-AV (č. l. 336), následne však na ďalšom pojednávaní dňa 24. októbra 2018 a ani v dôvodoch svojho rozhodnutia sa k nevykonaniu žalobcom navrhovaného dôkazu žiadnym spôsobom nevyjadril.

19. Ako už vyslovil najvyšší súd vo svojich rozhodnutiach (sp. zn. 4Cdo/100/2018, 5Cdo/202/2018 a 5Cdo/107/2019) procesnému právu účastníka navrhovať dôkazy zodpovedá povinnosť súdu nielen o vznesených návrhoch (a dôkazoch) rozhodnúť, ale tiež, pokiaľ im nevyhoví, vo svojom rozhodnutí odôvodniť, prečo, z akých dôvodov tak neurobil. Nevyhovenie dôkaznému návrhu strany sporu možno založiť len tromi dôvodmi. Prvým je argument, podľa ktorého tvrdená skutočnosť, ku ktorej overeniu alebo vyvráteniu je navrhnutý dôkaz bez relevantnej súvislosti s predmetom konania; ďalším je argument, podľa ktorého dôkaz neoverí/nevyvráti tvrdenú skutočnosť, čiže vo väzbe na toto tvrdenie nedisponuje vypovedacou potenciou. Nakoniec tretím je nadbytočnosť dôkazu, t. j. argument, podľa ktorého určité tvrdenie, ku ktorému overeniu alebo vyvráteniu je dôkaz navrhovaný, bolo už doterajším konaním bez dôvodných pochybností overené alebo vyvrátené. Ak tieto dôvody zistené neboli, súd postupuje v rozpore s čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy, ktoré garantujú pre stranu sporu ústavné právo na spravodlivý proces, čiže táto dôkazná vada (tzv. opomenuté dôkazy) takmer vždy založí nielen nepreskúmateľnosť vydaného rozhodnutia pre nedostatok dôvodov, ale súčasne tiež jeho protiústavnosť.

20. Dovolací súd uzatvára, že pokiaľ odvolací súd dospel k záveru, že navrhovaný dôkaz nebolo potrebné vykonať, bolo jeho povinnosťou v odôvodnení svojho rozhodnutia uviesť, z akých dôvodov návrhu na vykonanie dokazovania nevyhovelo, resp. uviesť jeho bezvýznamnosť alebo irelevantnosť. Strana sporu musí dostať odpoveď na svoju otázku, z akých dôvodov nebolo vyhovené jej návrhom na vykonanie dokazovania. Z tohto dôvodu je dovolanie žalobcu procesne prípustné podľa § 420 písm. f) CSP a dovolateľ v ňom dôvodne namieta ním uvádzanú procesnú vadu zmätočnosti, pretože mu týmto nesprávnym procesným postupom súdu bolo znemožnené realizovať jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

21. Ak je dovolanie dôvodné, dovolací súd napadnuté rozhodnutie zruší (§ 449 ods. 1 CSP). Ak dovolací súd zruší napadnuté rozhodnutie, môže podľa povahy veci vrátiť vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, zastaviť konanie, prípadne postúpiť vec orgánu, do ktorého právomoci patrí (§ 450 CSP).

22. Ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie a odvolací súd sú viazaní právnym názorom dovolacieho súdu (§ 455 CSP). Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 CSP).

23. Z týchto dôvodov dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu podľa § 449 ods. 1 CSP zrušil a podľa § 450 CSP mu vec vrátil na ďalšie konanie s tým, že v zmysle § 453 ods. 3 CSP v novom rozhodnutí vo

veci rozhodne aj o nároku na náhradu trov dovolacieho konania.

24. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.